

Ernst Schlüter

To sinen 50. Geburtsdag an'n 24. Hornung

Mien leewen Monatshefste! Jug' Hülpemann, de Amtsgerichtsdirekter Ernst Schlüter in Rostock, ward an'n 24. Scheperwohrdi föftig Johr alt. Nu müchten si, dat ic to dissen Dag 'n bätten oewer em vertell. Dat do ic giern, un dat maak ic up Plattdütsch, wiel wi meistens so tosam snacken. So rádt he ok mit sien medelbörger Landslüd', so frögg't he de Buern un Arbeiters in de Grif' Gegend ut, wenn he von ehr Spölgeschichten un Vertellers, Läuschen un Rimels hören un wenn he weeten will, wat se singen un wat se seggen. Un'n Börgermeisterhus to Wittenburg, wo Schlüter geboren is, würd nich ümmer plattdütsch snackt, oewer lishren deed' de Jung dat doch, un de hochdütsch Schaul in Swerin kunn em dat nich verleden; nee, dor hadd he jo in sinen Lehrer, den'n Professor Ernst Hamann, einen fun'n, de echt plattdütsch dichten deed! (Rundfunkvortrag Schlüter: Ernst Hamann, ein plattdeutscher Lyriker.) Hamann trádt all Tied för John Brindman in. So ok Schlüter. Un em un an dat, wat he von de ollen, echten Medelbörger hören deed, hett he sien Plattdütsch richtig trechtstuukt. Giek nah den'n groten Krieg nehm Schlüter sic dat bör, to helpen, dat John Brindman unner de Lüd' keem. He hett tosam mit Frünn ut de Plattdütsch Gill (hier, wier he tiedlang Stüermann von) den'n „John Brindman“ ruutgäwen; dat föft un soewt Bauk sünd von em allein. Wat Schlüter woll, dat steht in de Brindman-Böker, de Wossidlo 1934 kriegen deed: „John Brindman verstünn uns Lanslüd' to sin Tied as keener füß. Wat he schreew, stellten wi tosam. Dorbi hebbun wi versöcht, em wedder frie to maken von dat, wat anner Lüd' em anflickt hebbun...“

Schlüter verlangt echt Plattdütsch. Wenn wi dat weeten, denn koen'n wi uns all denken, wat em Wossidlo sien Arbeiten bedüden deed. Schlüter hett em sammel hulpen von lütt up. Wossidlo schrifft 1932 (Mecl. Monatshefste

S. 445): „Jüngere Kräfte, wie Schlüter... sind mit glücklichstem Erfolge bemüht, meine Sammlung zu ergänzen und vor allem den unermesslich reichen Sagenschatz unseres Volkes in die Scheuer zu bringen...“ Ihrst kümmt natürlich Wossidlo; oewer nahsten hett Schlüter woll de gröstte Sagensammlung in'n Lann. Diewer Wossidlo un sien Böker hett Schlüter väl schräben un spraken. To Wossidlo sien'n 80. Geburtsdag geetw uns de Heimatbund ein Wossidlo-Bauk, dat wier to wat Schöns! De oll Herr in Woren wier ganz selig, as he dat in de Hänn kreg'. Un wecker hett maakt? Schlüter.

Schlüter, disse echte Medelbörger, söcht sien Landslüd' ümmer neger to kamen. He kümmt sich äben üm alls, wo se ehr Ort in wiesen don. Diewer dat medelborgsche Handwerk hett he oft schräben un vertellt. Un de Medelbörger ehr Land kennt he von ein Eck bät nah de anner. Wi läsen von em oewer Ludwigslust un Hagenow, oewer dat Fischland un den'n Ostseestrand. 1928 schreew he dat lütt hübsch Bauk „Rund um den Schaalsee“. He schreew oewer „Seltene Bäume“, „Kuhtürme“, „Bannriten in Wendengräbern“, oewer „Die Lewiz vor 80 Jahren“ un „Die Sage von der zukünftigen Schlacht bei der Lewiz“ u. a.

Schlüter stüert sörre 1933 den'n Medelbörgerischen Heimatbund. Woans he dat maakt, dat koen'n wi uns denken nah all dat, wat wi von em hürten. He bringt em ran an den'n medelborgschen Menschen un an dat schöne medelborgsche Land.

Ein Deil möten wi noch seggen: Wo Schlüter henkümmt, dor kümmt Lachen un Sünnenschien mit em. Wi koen'n em to sien föftigsten Geburtstag nüds Schöneres wünschen as dit: Beholl dat schön Lachen in Dien Ogen un blieb wider so frisch un kregel noch väle, väle Jöhren!